

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 188/2011-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. júna 2011 predbežne prerokoval sťažnosť M. K., T., a spoločnosti K., spol. s r. o., T., zastúpených advokátom JUDr. J. C., Advokátska kancelária, T., vo veci namietaného porušenia ich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4, čl. 35 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 v spojitosti s čl. 51 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základných práv podľa čl. 11 ods. 1 a 4, čl. 26 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 v spojitosti s čl. 41 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Obdo 18/2010 zo 14. júla 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. K. a spoločnosti K., spol. s r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. októbra 2010 doručená sťažnosť M. K. (ďalej len „sťažovateľka v prvom rade“) a spoločnosti K., spol. s r. o. (ďalej len „sťažovateľka v druhom rade; spolu len „sťažovateľky“), vo veci

namietaného porušenia ich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4, čl. 35 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 v spojitosti s čl. 51 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základných práv podľa čl. 11 ods. 1 a 4, čl. 26 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 v spojitosti s čl. 41 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Obdo 18/2010 zo 14. júla 2010 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že Okresný súd Bratislava I na základe podnetu sťažovateľky v prvom rade v konaní vo veciach obchodného registra o dosiahnutie zhody medzi zápisom v obchodnom registri a skutočným stavom rozhodol uznesením sp. zn. 32 Exre 261/2007 z 5. septembra 2008 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) o výmaze obchodného mena a sídla sťažovateľky v druhom rade a o výmaze jej konateľa a spoločníkov. Proti tomuto uzneseniu okresného súdu podali výmazom z obchodného registra dotknutí spoločníci odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Bratislave uznesením sp. zn. 2 Cov 234/2008 z 20. októbra 2009 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“) tak, že odvolanie podľa ustanovenia § 218 ods. 1 písm. b) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“) odmietol, pretože dospel k záveru, že vymazaní spoločníci nie sú účastníkmi konania podľa § 94 ods. 1 OSP, a preto ani nemôžu byť aktívne legitimovaní na podanie odvolania v zmysle § 200a ods. 1 OSP.

3. Dotknutí spoločníci podali proti uzneseniu krajského súdu dovolanie, ktoré dôvodili tým, že sa im ako účastníkom konania odňala možnosť konať pred súdom [§ 237 písm. f) OSP]. Najvyšší súd ako dovolací súd prisvedčil dotknutým spoločníkom a vyslovil, že postupom krajského súdu a okresného súdu im bola znemožnená eventuálna obrana voči vykonaným zmenám v obchodnom registri a ochrana ich hmotných práv spojených s týmto zápisom. Podľa názoru dovolacieho súdu okresný súd pochybil v tom smere, že s dotknutými spoločníkmi nekonal ako s účastníkmi konania napriek tomu, že rozhodoval o ich zápisoch v obchodnom registri a svoje rozhodnutie im zaslal len na vedomie, teda bez možnosti podania opravného prostriedku. Krajský súd vo svojom uznesení potom rovnako nesprávne vyhodnotil, že z obchodného registra vymazaní spoločníci nie sú účastníkmi

konania a ich odvolanie z tohto dôvodu odmietol. Na základe uvedeného najvyšší súd napadnutým uznesením zrušil uznesenie krajského súdu a uznesenie okresného súdu a vec vrátil na ďalšie konanie súdu prvého stupňa.

4. Sťažovateľky sa nestotožnili so závermi napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, podľa ich názoru zrušením uznesení krajského súdu a okresného súdu v konaní o dosiahnutie zhody zápisu v obchodnom registri so skutočným stavom sa obnovil protiprávny stav, ktorého obsahom je výmaz sťažovateľky v prvom rade ako konateľky a spoločníčky sťažovateľky v druhom rade a opätovný zápis iných osôb bez právneho titulu.

5. Z ústavnoprávneho hľadiska sťažovateľky vytykajú uzneseniu najvyššieho súdu predovšetkým ústavne nekonformný výklad § 200a ods. 1, 2 a 5 a § 94 ods. 1 OSP, keď najvyšší súd považoval spoločníkov, ktorí boli vymazaní z obchodného registra, za účastníkov v predmetnom konaní o dosiahnutie zhody zápisu. Vo svojej sťažnosti argumentovali tým, že o právach a povinnostiach spoločníkov sa rozhoduje v iných konaniach pred všeobecnými súdmi, konkrétne v konaní o určenie neplatnosti zmluvy o prevode obchodného podielu a dodatku č. 2 k spoločenskej zmluve (ktoré prebieha pred Krajským súdom v Trnave pod sp. zn. 20 NcCb 4/2007 a nie je právoplatne skončené) a v konaní o určenie neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia (ktoré bolo právoplatne skončené rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obo 25/2007 z 3. októbra 2007). Práve tieto dve konania, odlišné od konania o dosiahnutí zhody zápisu v obchodnom registri so skutočným stavom, majú vplyv na priznanie hmotných práv osôb zapísaných v obchodnom registri. Konanie o dosiahnutie zhody zápisu takým konaním nie je, a preto nie je daný ani právny základ na priznanie v obchodnom registri zapísaným osobám postavenie účastníka konania. Napokon sťažovateľky v sťažnosti poukazujú na to, že ani samotná sťažovateľka v prvom rade nebola konajúcimi súdmi považovaná za účastníčku predmetného konania o dosiahnutie zhody zápisu v obchodnom registri so skutočnosťou.

6. Sťažovateľky taktiež napádali uznesenie najvyššieho súdu v časti odôvodnenia, podľa ktorého *„doterajšie nevyslovenie neplatnosti zmluvy a dodatku č. 2 v prebiehajúcom konaní, ktoré by nadobudlo právoplatnosť, nemožno chápať tak, že zmluva a dodatok č. 2 sú*

platné“. Takéto odôvodnenie vo všeobecnosti považujú za popretie zásady prezumcie platnosti zmluvy do času, kým nie je vyslovená jej neplatnosť, a v danom konkrétnom prípade popretie práva sťažovateľky v prvom rade na obchodný podiel sťažovateľky v druhom rade.

7. V petite sťažnosti sťažovateľky žiadali vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľky v prvom rade podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy, čl. 35 ods. 1 ústavy a základného práva podľa čl. 11 ods. 1 a 4 a čl. 26 ods. 1 listiny a základného práva sťažovateľky v druhom rade podľa čl. 35 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 v spojitosti s čl. 51 ods. 1 ústavy a základného práva podľa čl. 26 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 v spojitosti s čl. 41 ods. 1 listiny, zrušil napadnuté uznesenie najvyššieho súdu a vec vrátil na ďalšie konanie, priznal sťažovateľke v prvom rade primerané zadosťučinenie v sume 5 000 € a sťažovateľke v druhom rade v sume 10 000 € a obom sťažovateľkám náhradu trov konania.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

9. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy účinnej do 31. decembra 2010 každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje. Podľa čl. 20 ods. 4 ústavy vyvlastnenie alebo nútené obmedzenie vlastníckeho práva je možné iba v nevyhnutnej miere a vo verejnom záujme, a to na základe zákona a za primeranú náhradu. Obsahovo zhodné základné práva zakotvuje aj listina v označenom čl. 11 ods. 1 a 4.

10. Podľa čl. 35 ods. 1 ústavy každý má právo na slobodnú voľbu povolania a prípravu naň, ako aj právo podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť. Rovnaké základné právo je zakotvené v čl. 26 ods. 1 listiny.

11. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Listina vo svojom čl. 36 ods. 1 garantuje obsahovo totožné základné právo. Podľa čl. 51 ústavy domáhať sa práv uvedených v čl. 35, 36, 37 ods. 4, čl. 38 až 42 a čl. 44 až 46 tejto ústavy sa možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú.

12. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

13. Z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy možno konštatovať, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne. Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda automaticky

nezakladá aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany tohto základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonne upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie.

14. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. II. ÚS 21/96, I. ÚS 17/01, I. ÚS 87/08).

15. Vzhľadom na skutkové okolnosti v predloženej veci ústavný súd v prvom rade konštatuje, že zrušujúce rozhodnutie dovolacieho súdu nie je konečné a vrátením veci okresnému súdu na ďalšie konanie poskytne ochranu sťažovateľkami označených základných práv okresný súd, a preto v súlade s princípom subsidiarity zakotveným v čl. 127 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde je ústavnému súdu daná možnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietnuť sťažnosť pre nedostatok právomoci.

16. Ústavný súd z dôvodu presvedčivosti tohto rozhodnutia dopĺňa, že v danom prípade okrem vysloveného nedostatku právomoci na prerokovanie sťažnosti existuje aj ďalší relevantný dôvod na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a to pre zjavnú neopodstatnenosť.

17. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecných súdov, ktoré ich pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie

a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06, I. ÚS 88/07).

18. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým prislúcha interpretácia zákonov. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli do takej miery zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, že by zásadne popreli účel a význam zákonného predpisu (mutatis mutandis I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00, I. ÚS 382/06, I. ÚS 88/07).

19. Podstata predloženej sťažnosti spočíva v tvrdení, že najvyšší súd protiústavne interpretoval označené ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, keď v osobitnom konaní vo veciach obchodného registra, ktorým sa má dosiahnuť zhoda medzi zápisom v obchodnom registri a skutočným stavom, priznal postavenie účastníka konania aj spoločníkom, ktorí v tomto konaní boli vymazaní z obchodného registra.

20. Podľa § 200a ods. 1 OSP konanie vo veciach obchodného registra je konanie, ktorým sa má dosiahnuť zhoda medzi zápisom v obchodnom registri a skutočným stavom inak ako na základe návrhu na zápis, zmenu zápisu alebo výmaz údajov podľa osobitného zákona. Podľa § 200a ods. 2 OSP konanie vo veciach obchodného registra môže registrový súd začať aj bez návrhu.

21. Podľa § 94 ods. 1 prvej vety OSP v konaní, ktoré možno začať i bez návrhu, sú účastníkmi aj tí, o právach alebo povinnostiach ktorých sa má konať.

22. Najvyšší súd napadnuté uznesenie, ktorým zrušil uznesenia okresného súdu a krajského súdu, odôvodnil s odkazom na citované ustanovenia OSP v podstatnom takto: *„Občiansky súdny poriadok považuje za účastníkov konania nielen navrhovateľa, odporcu alebo osoby, ktoré za účastníkov výslovne označuje zákon, ale aj osoby, o ktorých právach alebo povinnostiach sa má konať, ak ide o konanie, ktoré možno začať i bez návrhu. Konanie vo veciach obchodného registra, t. j. konanie, ktorým sa má dosiahnuť zhoda*

medzi skutočným právnym stavom a zápisom v obchodnom registri môže súd začať aj bez návrhu, preto v danom konaní sú účastníkmi i osoby, o ktorých právach a povinnostiach sa má konať.

Dovolací súd nesúhlasí s názorom odvolacieho súdu, že registrový súd rozhoduje len o právach a povinnostiach právnickej osoby ako účastníka konania. Vykonaním zápisu, jeho zmeny, resp. výmazom určitého zápisu z obchodného registra dochádza k zmene práv a povinností osôb dotknutých zápisom. Výmazom osoby konateľa a spoločníkov, títo strácajú reálnu možnosť riadiť spoločnosť, resp. podieľať sa na zisku spoločnosti. V prípade nahradenia vymazaných osôb z obchodného registra inými osobami, novozapísané osoby nadobúdajú všetky práva a povinnosti, ktoré zákon spája s výkonom jednotlivých funkcií v spoločnosti s ručením obmedzeným. Nakoľko uskutočnenie zmeny zápisov je vážnym zásahom do oprávnených záujmov dotknutých osôb, nemožnosť podať odvolanie proti vykonaným zmenám je znemožnením eventuálnej obrany týchto osôb voči rozhodnutiu súdu na základe neúplných podkladov predložených navrhovateľom na konanie o zhode zápisov v obchodnom registri so skutočným stavom, príp. voči nezákonnému postupu súdu, a teda odňatím možností dotknutých osôb konať pred súdom. ...

Zákon č. 530/2003 Z. z. o obchodnom registri a o zmene a doplnení niektorých zákonov upravuje v ust. § 5 ods. 1 navrhovateľov, ktorí majú právo podať návrh na zápis údajov, zmenu a výmaz zapísaných údajov. Navrhovateľmi sú zapísané osoby a osoby oprávnené podľa osobitného zákona, napr. Obchodného zákonníka. Dané ustanovenie umožňuje zapísaným osobám požadovať od registrového súdu vykonanie zápisov, ktoré sa ich týkajú, preto by bolo nelogické, aby rovnaké oprávnenie nemali tieto osoby aj v konaní o zhode zapísaných údajov so skutočným stavom.

Dovolací súd považuje za nutné podotknúť, že podľa ust. § 200a ods. 5 O.s.p. registrový súd po vydaní uznesenia o začatí konania podľa ods. 2, t. j. po začatí konania ex offo ho doručí zapísanej osobe a postupuje tak, že vykonáva ďalšie dôkazy, potrebné na zistenie skutkového stavu, hoci ich účastníci nenavrhlí. Uvedené ustanovenie je potrebné aplikovať aj v prípade začatia konania na návrh, aby nedošlo k rozdielnym postupom v konaniach o zhode, začatých bez návrhu a s návrhom. Doručenie uznesenia o začatí konania má za následok nielen informovanie zapísanej osoby, že sa konanie o zhode začalo,

ale zapísanej osobe sa tým dáva aj možnosť uplatniť svoje procesné práva a brániť sa proti neoprávneným zásahom do zápisov uvedených v obchodnom registri.

Spoločníci a konateľ sú v časti svojich zápisov účastníkmi konania o dosiahnutie zhody a odvolací súd na základe nesprávneho právneho posúdenia veci odňal spoločníkom a konateľovi možnosť konať pred súdom, preto dovolací súd napadnuté uznesenie odvolacieho súdu v zmysle ust. § 234b ods. 2 prvá veta O.s.p. zrušil.“

23. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľky podanou sťažnosťou v podstate požadujú revíziu napadnutého uznesenia najvyššieho súdu. Podľa názoru ústavného súdu právny názor najvyššieho súdu v danej veci je zdôvodnený vyčerpávajúcim spôsobom, najvyšší súd ku všetkým zásadným námietkam zaujal stanovisko, a preto aj ústavný súd ho považuje za dostačujúci, ale aj ústavne relevantný. V citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia najvyšší súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol argumentáciu, na základe ktorej považoval dovolanie dotknutých spoločníkov za prípustné a dôvodné. Ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia najvyššieho súdu dospel k záveru, že z odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu nemožno vyvodiť nič, čo by signalizovalo, že zvolená interpretácia relevantných právnych noriem by bola arbitrárna alebo svojvoľná, majúca za následok porušenie základného práva na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy alebo že by došlo k zásahu do ďalších sťažovateľkami označených základných práv (najmä práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny a základného práva slobodne podnikat' podľa čl. 35 ods. 1 ústavy a čl. 26 ods. 1 listiny). Najvyšší súd svojím postupom aplikoval relevantné ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku podľa ich obsahu.

24. Ústavný súd pre úplnosť dodáva, že v sťažnosti namietaná časť odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu, ktorým mala byť podľa sťažovateľiek popretá zásada prezumpcie platnosti civilných zmlúv, a tým aj právo sťažovateľky v prvom rade na obchodný podiel sťažovateľky v druhom rade, neodôvodňuje priamo samotný výrok napadnutého uznesenia najvyššieho súdu. Najvyšší súd zrušil uznesenia okresného súdu a krajského súdu, pretože účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom [§ 237 písm. f) OSP], čo aj náležite vyargumentoval.

25. Okolnosť, že sťažovateľky sa s výrokom uznesenia najvyššieho súdu nestotožňujú, nezakladá porušenie označených základných práv a slobôd. Ústavný súd preto nemá dôvod zasahovať do záverov najvyššieho súdu. Ústavný súd k tomu poznamenáva, že základné právo na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie garantované ústavou a listinou neznamena právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom a nemožno ho ani účelovo chápať tak, že jeho naplnením je vyhovieť všetkým návrhom účastníka konania (napr. II. ÚS 4/94, I. ÚS 8/96).

26. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánom štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označili sťažovateľky, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05). Dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť je teda absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. O taký prípad išlo aj v prerokúvanej veci, preto ústavný súd z už uvedených dôvodov považuje sťažnosť aj za zjavne neopodstatnenú.

27. Keďže sťažovateľky namietali porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 35 ods. 1 ústavy a základných práv podľa čl. 11 ods. 1 a 4 a čl. 26 ods. 1 listiny len z dôvodu arbitrárnosti záverov napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ústavný súd nepovažoval za potrebné zaoberať sa detailne jednotlivými článkami ústavy a listiny, ktoré mali byť porušené. Sťažovateľkami označené základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny porušené nebolo a v nadväznosti na to nemohlo dôjsť ani k porušeniu ďalších sťažovateľkami označených práv (*mutatis mutandis* IV. ÚS 116/05, III. ÚS 218/07, III. ÚS 70/08).

28. Pretože sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd o ďalších nárokoch na ochranu ústavnosti uplatnených sťažovateľkami v sťažnosti nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. júna 2011